

Պեղիսրի զարգացման այսօ-
վա իրավիճակում ին բարձ-
րացրած հարցը կարող է
թվայ չնշին եւ տարածամ, սակայն,
ըստ իս, ազգի տարբեր համակածների
փոխհարաբերությունների հիմ-
նախնդիրը երբեք էլ չի եղել տար-
ծամ կամ տարադել:

«Դայկական սովետական հանրագիտարանում» տվյալ «ազգի» բնութագրական հատկանիւները, հավանական է, լրիվ չեն, თանի որ ոչ «սոցիալիստական» եւ ոչ «բուրժուական» կոչված ազգերի բնութագրերում չի նախատեսված այն հանգամանքը, որ տվյալ ազգը կարող է ունենալ տարբեր հատկանիւներ, որոնք իրաւ հետ չունեն տերիսորիայի կամ տեսական կյանքի որոշակի ընդհանրություն: Սակայն այս հանգամանքները, համենայն դեռևս, չեն կարող խոչընդոտել, որ բայսի նմահաճույնվ իրարից բաժանված ազգի տարբեր հատկանիւներն իրենց զգան ազգի լիարժել ներկայացուցիչներ:

թիֆլիսցիներ, «ազգավի ծու խա-
ռող» արտաշացցիներ եւ այլն, եւ
այլն. Ղեղես ոչինչ, եթե այդ ամենը
միմիայն ծառայեին հումորին: Բայց,
դժբախտաբար, ոչ մի լուրջ դիմադ-
րության չհանդիպելով՝ զավեցա-
կանը երեսն վեր է ածվում ողբե-
զականի: Օրինակ, հավանական
չե՞լ համարում, որ արեւմտահայերե-
նի ամենազեղցիկ բարերից մեկը
«աղքարը», դասնալով ոիտակ հա-
յության 200 հազարանոց հատկա-
ծի համար, այլ գործոնների շարում,
միշ դեռ չկատարեց հայրենադարձնե-
րի մի նասի իրենց հայրենիցից կրկին
հեռանալու որոշում կայացնելիս:

լինի, եթե ասեմ, որ ազգի կազմա-
վորման գործում հայ ժողովրդի բո-
լոր հաշվածներն են ունեն իրենց հա-
մաղատասխան դերն ու նշանակու-
թյունը. Այս դեղոյում կարենոր չէ տե-
րիտորիալ եւ տնտեսական ընդիհան-
ությունը. Իրեաները քազում հարյու-
րամյակներ չեն ունեցել տերիտորիալ.

Տում: «Լավ» է, եթե նա ծնվել, սպակել եւ կրթվել է այդ ուղաղատում, մշտադետում է լեզվին, ծանոթ է մշակույթին, գրականությանը, բարեերին: Ընդ որում, ես կհանեի չակերտները, եթե նա գոնե նույն չափով մնար հայ: իսկ եթե նո՞ր է մեկնել երջանկություն մի կտոր հացի կամ ավելի բարեկեցիկ կենցադի ծերով, փնտելու օսար ափերում: Աննախանձելի ողբերգական դրություն: Չեմ ասում ամեն Խայլափոխի հանդիդող խոչընդուները, կծուները, հեզնաներ եւ այլն, որոնք ոչ մի Վայրկյան բռույլ չեն տալիս մոռանալ, որ դու եկվոր ես, հյուր ես, որ Եկել-Նստել տեղացու հացն ես խլում ծեռից: Վերցնեն լավագույն դեմքը. օսար, բայց ժեզ համար արդեն հարազա դարձած միջավայրում դու հաջողակ գործարար ես, դեկավարում ես հզոր գործարան կամ բանկ եւ հանկարծ լսում ես իո ազգի հասցեին (ոչ թե ժեզ անձամբ) ուրցված «արմաւ-

լոգիաներ եւ, ինչու չէ, նաև աշխատասիրություն եւ ընդունակություն «եկվորց» չէր կարող մնալ դասսի հանդիսաւես, նա դեռ է ավելին անք, որ զոյատեւեր. Ահա այդ «ցցվելն» էր, որ աչք եւ ծակում եւ անհամատելիության տրամադրություններ ստեղծում. Այսօր էլ միշ չեն ին հայրենակիցները, որոնք դնդում են, թե բավկեցին Երեւանում ի՞նչ փախստական է որ, նա մեզանից բարեկեցիկ է ապրում եւ դրան զումարած օգնություն էլ է ստանում որ դես փախստական. Իհարկե, ին զնկերն ունի մի երկու այդուհի օրինակ, իսկ հարյուրավոր եւ հազարավոր զնչազուրկ բավկեցիների չեն նկատում. Սա իսկ եւ իսկ նման է այն փաստին, որ նետպում եր երկար շարժից տուժածների Երեսին, որոնք մի կտոր հացի համար ծախում էին իրենց ամ հազուսները Թքիլիսիում կամ Սոչիում. Եվ իբր թե դա նրանց դյուժիններով ստացած հումանիտար օգնությունն էր. Ասենք, ին

զեներալ Շահիկաւպիլու հեռավոր
նախնիների կալվածքը Ի դեղ. մենք
փառավոր Բագրատունիների տո-
մից սերող, հայկական զահի ամե-
նահավանական ժառանգորդին
ինչորս գտանք. Առևն հաջողու-
թյամբ էլ կորցրինք.

Երեսի թե մեր հանրապետության
արդեն նախկին դարձած նախագա-
հը, որի ղատկերը 3 տարի կախված
եր իմ աշխատասենյակում՝ իր հա-
մար զլիացավանի (կամ մրցակից)
չստեղծելու համար այնողևս էլ առաջ
շնացեց երկարաժամկետ հար-
ցը: Իս կարճ խելտով ես այնուանը
հասկացա, որ նա հիմնավորում էր
երկարաժամկետ քացառումը
զաղտնիւների արտահոսքի կանխ-
ման ղարվակով: Բայց ես թեկուզ
եւ ուսացած կհարցնեի, թե արտա-
սահմանյան «միսիոներների» այս
առատության դարագայում այլեւս
մնա՞ց ղահղանման արժանի
զաղտնիք, կամ ի՞նչ են «100 տոկոսա-
նոց» հաւերը, որոնք նի կոտրած գոր-

Surjnır bı ղاڭىسىنىڭ huýtr

բայց այդուն էլ չեն դարձել աշխարհակաղաքացի, այլ երազել եւ կերտել են մի նախանձելի միասնություն ներկայացնող հայրենիք։ Նորից թույլ տվել վերիիշել իս նախադադերին. եթե Յ. Թումանյանը չկարդար «Արարատ» ամսագրում 1895 թվին տղագրված համեսնահայկական «Դայ Գաստար» հեմիաթը, գուցե թէ չգրե «Կիկոսի մահը» եւ «Բարեկենդանը» հանճարեղ գործերը ԵՎ այդոիսի օրինակները շատ են։

Արդյուն հնարավոր է անուն կղցնել
ոչ մի օր Դայաստանում չաղրած,
բայց Երկրի անկրկնելի դատմաաւ-
խարհագրական նկարագիրը տված
մեծ նահարեցին Ղետոն Ալիշա-
նին, թիֆլիսցի Ալիխանյան եղբայր-
ներին, Ա. Խաչատրյանին, դրիմահայ
Դ. Այվազովսկուն եւ առ ու առ ու-
րիշների ազգի մեծերին, որոնցով
մեզ ճանաչում են (մի ինչ է նախան-
ձում) դրսում, որոնցով մենք հղա-
տանում ենք եւ որոնց անունը հա-
վերժ մնալու է մեր ժողովրդի հիշո-
ղության մեջ:

Ամենայն լրջությամբ եւ ոչ թե «Եկվոր» զավառականի խողված ինքնասիրությունից դրդված են ասում. եթե համադրեն ազգի նշակույրին, գիտությանը, արվեստին մուժած ծառայություններով հոչակված գործիչների թիվը ծազումով բուն Դայաստանից եւ սփյուռից, թերեւս Երկրորդ դեմքը գերակօնի: Ուրեմն այս անզամ է մենք զավառականնե՞րս, ճնշում գործադրեն տեղածին 100 տոկոսանոց հայերի վրա, չ՝ որ մենք արդեն մեծանասնություն ենք կազմում: Սա իմ կողմից միմիայն անհաջող հանարի փորձ է:

Երկար տարիներ սփյուռքով ոռւսների հետ ես չնկատեցի, որ ոռւսը մեծ տարբերություն դնի սիրեցի կան Վորոնեցի իր հայրենակիցների միջեւ։ Երեք թե դրան առաջ է նողասում այլ մեծ ժողովրդի բարբառային ոչ մեծ

բազմազանությունը, այն դեղինը,
երբ հայկական ոչ Ինչ բարբառներ
դժվարըստելի կամ ընդհանրա-
դես անհասկանալի են մեկ այլ
հատվածի համար։ Եվ դա ես ողբե-
գության աղբյուր չեմ համարում, քա-
նի որ դրանից, ուստի լեզվաբանների
ասածով, լեզվի հարստությունն են
վկայում եւ ընակ դատճառ չեն կա-
րող հանդիսանալ, որդեսզի ազգը
տարաբաժանվի ըստ գավառաբար-
բառական խորհրդանության։

Ծառային հատկանիւց:

ինը է. այդ խաղի կամ ժագրի ղեկավարը Զգիտեն, բայց ես ապրում եմ իմ հայրենիքում, մտովի կթեն (Վերագրել իմ գեղցիությանը) եւ միուու ժամանակ անց կնոռանամ, իսկ ինչ անի «հաջողակ» հայր ինչողես կուլ տա եւ ծարսի այդ չվաստակած լուսանցը, որ նետվում է այդողես անդամաժելիորեն նու ազգի ղենմին եւ այդոխի անմեղ իրավիճակում: Դիւենի Օթելլոյին, որ իննասդանություն գործելուց առաջ իր կյանքի ամենանշանավոր դեմքն է համարում այն, որ Դալետում մորթել է մի ուսւն տաճիկի, որը վիրավորել է իր ազգին: Իսկ դրսի «հաջողակ» հային ոչինչ չի մնում անել, քան կուլ տալ այդ դառնալեղի թույնը, քանի որ դու կովկասցու արդեն այդ ծեւով իդենտիֆիկացված ներկայացուցիչն ես: Մինչեւ կոկորդդ կուօս, դու որոշում ես վերադառնալ նու աղիաս, բայց այնան կարուտած-երազած հայրենիքը, եւ, օ՛, ճակատագրի հեզնան, դու մեզ համար դարձում ես, որ «ուու տկած» հայ ես: Եվ ինչ անես, նորից փախչես, բայց ո՞ւր, կամ այլ փակես, մարդ իր ծնողից չի նեղանա: Տավոր, ոչ բոլորն են ի վիճակին և առաջ այս գործությունը առաջ է առաջ առաջ:

Կի կուլ տալու այդ «ծնողական» հայինյանքը եթե իմ ասածը մի մեծ դժբախտություն չէ, բայց համենայն դեղու, ստեղծում է դժվարանարս իրավիճակ, իսկ որ զալիս է հարազատներից եւ ունենում է անցանկալի հետեւաններ:

Տարբեր ժամանակներ Դայաստանով արձանագրվել է ջավախտցիների, շիրակցիների, լոռեցիների, զանձակցիների, զավառցիների եւ այլոց «ներխուժումը» նայրատաղաւ: Եվ հավանական է, ամեն ինչ կանցներ աննկատ, եթե «եկվուների» տնտեսական զարգացումն ավելի արագ տեղադրվ չընելուար լրամ նրանի շունենային ավելի արագ կարիերային առաջխաղացում: Բայց դրոից բերելով առաջավոր կենսափորձ, տեխնո-

ընկերը որտեղից նկատի ընչազուրկ ոռւսալեզու բավկեցի հայերին, որոնց մեծ մասը փախչելով Բավկի կրակից, ընկավ Երեւանի ջրհեղեղը՝ եվ նորից փախավ այս անգամ պվելի հեռու, ուր կարողացավ կամ որտեղ ընդունեցին։ Եվ դրա դատապահ այս անգամ լեզուն էր եւ մեր «ազգի աղաքա մեծերը» օմերայի հարակից հայտարարում էին. «Ով ոռւսերեն է խոսում, նա ազգի թշնամին է»։ Լավ է գոնե բացահայտ ռելյեֆաների չփառացին, երեւի թե այն դատապահ, որ ժողովրդավար Երևանան աշխարհի ամեն.

Ազգային երկրագությունը սկսվում եւ խորանում է հենց այս դիսի «մանրութերից»: Ին ընկերներից մեկ ուրիշը, այն էլ քավականին զարգացած եւ հայրենասեր, վերջերս հայտարարեց, որ իր կարծիով Աղթաջանի հայերը, բացառությամբ, ի-հարկե, արցախցիների, արժանի չեն հարգանի, իսնի որ Արցախի ղատերազնում չեն մասնակցել հատուկ ջոկատով: Սա արդեն «անմեղ» մեղադրան չէ: Անմեղ գործ չէ նաև Արցախի տարբեր ցցաններից փախստականների հասցեին ըմբռվող այն մեղադրանը, որ երբ հայաստանցիները գոհվում են Արցախում, նրանք առող-փառող կյանք են վարում (ես էլ ավելացնեմ, «Դանզայան տներում եւ դրոֆիլակտորիաներում»): Այս ամենն արդեն սադրան է, այն էլ հանցազործ սադրան, իսնի որ հղի է առ հեռուն զնացող հետեւններով: Ես, օրինակ, զենքով չեմ կովել թշնամու դեմ ոչ Արցախում, եւ ոչ էլ սահմաններում, բայց ինձ ազգի դավաճան չեմ զգում, իսնի որ արել եմ այն, ինչ կարող էի: Նույնը եւ դարաքաղիների, բավեցիների, չարդախլուցիների մի մասը: Եվ դրանում հանցան չկա:

Այժմ էլ որու ուժեր, առանց հեռուն մասձելու, կամա թե ակամա, չեմ ուզում դրա մեջ դիտավորություն որոնել, սեղ են խրում արցախցիների եւ հայաստանցիների միջեւ, նկատի ունենալով, որ ղեկավարության մի մասը Դայաստանում արցախցիներ: Դա ծակում է խաղթենիների այն ներկայացուցիչների աչքը, որոնք իրենց դաշիճից այն կողմ չեն տեսնում: Թուրքիայից դուրս առերդ քույր քուրթերը համարվում են այդ երկրի խաղաքացիներ, ու նույնը իւրայիւն է անում քույր իրեաների համար: Իսկ Լիսվան այնուան լայնսիրս գտնվեց, որ նախազահ ընտեղ կես դար Ամբիկայում աղբած հայրենակցին եւ այդ երկրի խաղաքացուն Վրացիները գտան եւ մերարարեին ... Այս էլ

ուզ դատրաս են ծախտել ամեն ինչ:
Նույնը տեղի չունեցա՞վ իսրայելի
խղաքացի Մոռղեխայ Վանունուի
հետ, որը 100 տոկոսանոց իրեա լի-
նելով եւ 1000 անգամ ստուգված,
այդ երկրի միջուկային հետազոտու-
թյունների զաղցնիքներն եւ ծախում
օսարերկրացիներին: Բոլոր հայերին
Հայաստանի խղաքացու կարգավի-
ճակ (եւ ոչ թե «օռու տպածի» կամ
«աղբարի») տալը, իմ կարծիքով,
իրաւադ հարց է, եթե ուզում ենք
անցման փուլ մուտք գործելով չդո-
փել նույն տեղում: Այս դեմքում
միայն սփյուռքի հայ գործարար
մուտք կգործի իր տուն, կկառուցի եւ
օրինակ կծառայի իր հարեւան օսա-
րազգի կամ այլաղավան գործարա-
րին: Այլ կերպ ասած, մինչեւ հայը իր
վաստակած դրամագլխով Հայաս-
տան չմտնի, օսարազգին չի էլ մտա-
ծի իր միջոցները ոիսկի ենթարկելու
ձևակերպ:

Ասածս կցանկանայի եզրափակել հետեւյալ մտով: Մենք հայերս, միևն էլ հայտնի են եղել մեր մեջ աղրող օսարազգիների նկատմամբ հանդուժողականությամբ, նրանկատությամբ եւ համբերատարությամբ: Ես դեն ես նետում այս իրդությունը, որ ազգային տեսանկյունից մեր հանրապետությունը երեխ թե ԱՊՀ-ի երկրներում ամենամահուրն է եւ դա ոչ թե նրանից է, որ մենք ճնշում ենք օսարազգիներին, այլ նրանից, որ ոչ բոլորն են ի վիճակի ցուցաբերելու այնուհի դիմադրողականություն բնության եւ ճակատագրի այն փորձություններին, որ բաժին են ընկնում մեզ: Դեստիաբար այդ նրանկատությունից եւ հանդուժողականությունից եկեմ բաժին հանեն նաեւ մեր հայրենակիցներին, որոնք ցանկություն կհայտնեն աղրելու իրենց օրինական եւ միակ հայրենինում կամ արևելյան ազգությունների մեջ:

Դեն աղբում են այստեղ:
Միմիայն այսդիսով կարելի է ա-
դահովել ազգի միասնականությու-
նը, որը մեզ անհրաժեշտ է, ինչողևս
օդն ու ջուրը: Ուրեմն դեկավարվենք
ընդհանուր սկզբունքով. «Դայա-
տան աշխարհի բոլոր հայերի հա-
րեւին է»: Ասիծանաբար հաղթա-
հարենք հայերին 100 եւ դակաս տո-
կոսանց հայերի բաժանելու արա-
տավոր ցանկությունը:

Պատմութեան

3. 4. Յողվածագիրը Խաղամական
նոյատակներ կամ ինչոր մեկին հա-
ճոյանալու միտումներ չունի:

